

Angie Oravcová

**SPOVEĎ
OPATROVATELKY**

Richard Lunter - KICOM

SPOVEĎ OPATROVATELKY

Angie Oravcová

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text: Angie Oravcová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Fotka na obálke: Shutterstock, Inc.

Jazykové korektúry: Jana Burdová

ISBN: 978-80-89780-10-5

Vydanie prvé, rok 2015

Objednávky:
info@knihanaj.sk, www.knihanaj.sk

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná
bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Každý si želá dlho žiť, no nik nechce starým byť.

JONATHAN SWIFT.

Túto knihu venujem všetkým ľuďom dobrej vôle, všetkým tým, ktorí voňajú človečinou.

Ďakujem mojím deťom, Truhlíkovi, starkým, mojím kamaláskam Ivke a Nadi, ďakujem všetkým skvelým opatrovateľom so srdcom na správnom mieste.

Ďakujem Rakúsku za nádherné spomienky.

VALENTÍN, FELIX A DESIATOK.

Dívam sa na seba do zrkadla, ktorému som vlastnoručne dala podobu zašlých čias. Na mojej tvári vyrástli vrásky, ktoré mi však pristanú. A ako som sa ich bála.

Predtým som sa vždy obávala staroby i ľudí v nej. Bola mi tak cudzia, vzdialená, rovnako ako prvé obyčajné sklamanie. Vlastne som nad ňou ani racionálne neuvažovala. Na mojom brehu svietilo slnko a pánilo. Staroba bola ďaleko...

Vraciam sa k zrkadlu, ktoré som kúpila pred desiatimi rokmi na trhu starožitností. Jediné ešte neosleplo, len ho vyslobodiť zo spráchniveného rámu, čo dávno slávil päťdesiatku. A stále nenažraná po novotách som sa zahryzla do patinovania. Začala som maličkosťami a menila dejiny umenia, teda aspoň toho v našom dome. Môj nový koníček a nová trpká vráska na mužovom čele. No nový chlap ešte plní každý sen. Vlastne ho to ešte stále neunavilo. Už dokáže tresnúť po stole, ale nežne a okázalo. To zrkadlo sa mi fakt vydarilo a je akousi symbolikou čias, ktoré sa dneškom skončili, alebo len preniesli do vyššieho levelu.

Ostali mi spomienky, pamäť, ktorá trestá, odmieňa, dáva i berie.

Trhne mnou brechot vlčice a ja vykuknem cez okno.

Natočím hlavu mierne doľava, lebo poniektoré prstíky prírody stále rastú.

Vždy mi napadne, aká som bola hlúpa, keď som tú malú krpatú tuju s výzorom bonsaja posadila pod oblok. A ako sa spieva v ľudovke o rozmaríne pod oblôčkom, tak som ich šupla do páru a tešila sa svojim neschopným schopnostiam. Rozmarín bol tujou do pár rokov zavraždený. Ostala po ňom len pichľavá kôпка, sotva do jednej korenicky.

Poštárka.

Stále tá istá pani, ktorú dedinské psy už generačne nenávidia. A stále tak apatická ku svojim povinnostiam. Vidím ju, ako vkladá žltý lístok do schránky už automaticky, bez toho, aby sa obťažovala zazvoniť, či sa inak uistiť, že adresát je doma. Vidí ma a má tú rutinnú drzosť mi ešte i zamávať.

Neutekám. Raz som to urobila. Pred dvoma rokmi. Vybehla som za ňou len v papučiach a kým som ju dohonila, zamrzla som na kosť. Tú

podobu kostí som dotrepala naspäť k domu a tam zistila, že nemám kľúč.

Zvonku debilná kľučka, ktorá má zabrániť komukoľvek na bezpečný vstup. Kašle ona na to, či ste jej majiteľom. Sedí si vo dverách a je jej dobre.

Našťastie som požiadala o azyl susedku, a bohužiaľ, som sa z vďačnosti musela zúčastniť jej ankety o bankových produktoch. Moja dcéra asi intuitívne vycítila, že ju potrebujem, lebo do dvoch hodín dorazila domov zo školy. Odvtedy kašlem na prenasledovanie poštarčky. Stačí jedna nevráživá nadávka, ktorou ju počastuje môj pes. Normálne viem, čo breše a teda slušné to nie je. Veď, aký pán, taký krám.

Zježené chlpy na psovi sa pomaly vracajú do horizontálnej polohy, keď to celé začne odznova. Gina má tiež desať rokov, no je stále v dobrej kondícii. Tiež ju čas zasiahol na jej samičej kráse a trošku zosmiešnil troma bielymi fúzami, ktoré vôbec nepridávajú na jej vlčom výzore. Vlastne i časť papule dostala sivý melír od bezplatného kaderníka, toho nevrlého času.

Takže si tu slávim taký hromadný desiatok. Výročie. Desať rokov mám vzťah, pred desiatimi rokmi som si kúpila psa, postavili sme si dom a desať rokov som pracovala ako opatrovateľka. Neuveriteľné!

Ale to, čo sa mi zdalo nudné, rutinné a absolútne zlé ma teraz obdarilo spomienkami, poznaním samej seba a množstva človečiny. Som už o čosi múdrejšia a zrelá na život.

To, čím som naplnila svoj batoh poznania môžem dnes zužitkovať, hrabať sa v ňom, vyberať spomienky, ktoré pasujú do každej príležitosti.

Poštarčka sa zdržiava pri susedovi, ktorý, na rozdiel odo mňa na ňu ešte striehne a ja si nemôžem nevšimnúť ich laškovanie za plotom. Je to starý mládenec, absolútne neschopný zvodca, no keď si uhne za pohárik, rozviažu sa jeho inštinkty lovca a vtedy sa všetky ženy na ulici skrývajú.

Počujem jej smiech, ktorý sa delí na viacero fáz. Pri tej poslednej už moja vlčica valí bránku a túži sa niekomu zahryznúť do zadnice. Vlastne aj ja.

Moje reakcie sa časom dost' otupili a tak sa neustále pohrávam s myšlienkou, že predsa len pôjdem za ňou, pripomeniem sa jej, aby som potom nenadávala, že musím na poštu.

Vezmem kľúče, obujem si čižmy a vybehnem za ňou. Samozrejme, akoby cítila moje úmysly, zmizla z dohľadu, prirýchlo na svoju ťažkopádnu pohybovú schopnosť. Musím sa pousmiať sama nad sebou a spomienkou, ktorá úzko súvisí s podobnou situáciou. Aj keď bol motív omnoho silnejší a osobnejší. No dátum je zhodný, až na roky. Veď je Valentína.

Ak ho milujem, nie je čo riešiť. Tak nejako som to poňala. Po rozvode som všetkých mužov násilne vtrepala do jedného vreca plného debilov, ožranov, zlodejov a tých, čo len urobia decko a idú ďalej.

Môj vyvolený čakal v pozadí a dištancoval sa od všetkých ostatných mužov, vtierajúcich sa do mojej pozornosti i nohavičiek. Isté krátke obdobie som sa bláznila na pokeni, zoznamke a iných pelechoch „sodomy gomory“. Sotva tam však nájdete niekoho normálneho, zhodného so svojím profilom aspoň na chabých desať percent. Internet je jedna veľká divadelná scéna a každý je režisér a herec v jednej osobe.

Prvých stretnutí sme teda s mojím terajším chlapom absolvovali niekoľko. Po dvoch mesiacoch som mala dojem, že je teplý. Bol nesmierne galantný, nosieval mi romantické horalkové pozdravy a normálne sa o nič nepokúšal.

Zrejme aj on mal svoje odtiene a opatrnosť. Rovnako rozvedený, s rovnako ťažkou pozíciou toho odkopnutého, oklamaneho, podvedeneho. Tak sme sa nejako dali dokopy. Potom to už šlo rýchlo a besne.

Pamätám si, že asi pred piatimi rokmi mi vyšiel turnus na Valentína.

Myslím, že kým sme ten sviatok nepoznali, neboli sme také rozkokošené.

Emancipácia nás donútila pozbierať chlapov od gaučov, z krčiem a iných oddychových zón, obliecť ich do pekných šiat a prinútiť myslieť romanticky. Tak sa chudáci, s bruškami a zúfalstvom, trepú po obchodoch, zháňajú kytice a nešetria ani inými dobrotami.

Rozdávajú sa Tatiany, Zuzany a iné bonboniéry.

S dorezanými tvármi od rýchleho holenia, páchnuci po voňavkách, sa muži statočne ujali znovu oprášenej role lovca a gentlemana. Len nech je pokoj v rodine.

I ja som si toho môjho nového chlapíka takto vycvičila. Vlastne som ani nemusela použiť svoje zbrane – slzy a výčitky, on už akosi

sám od seba cítil rezervy v oblasti dvorenia. Asi z predošlého manželstva.

Rozmýšľala som teda, pobláznená tým Valentínom, že by som mohla svojho chlapíka prekvapiť. Mnoho možností na realizáciu nejakých erotických nápadov som nemala, keďže nás delilo tisíc kilometrov. Ale od čoho sú kámošky? Mladšie kolegyne mi nahučali do hlavy rande na skype. Všetky informácie som si dôkladne načarbala do šokovaného vedomia.

Ved' nie som ani mladá, ani stará, použiteľná aj na takéto šteklivé hlúposti. Otvorila som si teda skriňu a začala v nej bezradne tápať. Tepláky, vyťahané tričko, tepláky, ešte vyťahanejší pulóver, tepláky, zástera... Tak s takým arzenálom asi chlapovi neulahodím. S nádejou som teda listovala medzi nohavičkami. Opäť, žiadna výhra. Všetko od dizajnu – pod nohavice dobré!

Odhodlane som sa teda vybrala do Bipi, využíjúc i zľavu z vernostnej karty.

Horeli mi líca, keď som do košíka vkladala červenú bielizeň a pár šminiek. No viac ma pálili, keď som platila. Toľko peňazí! Trvalá zaľúbenosť ma však prinútila prehltnúť sliny i pochyby a popohnať odvahu domov.

Kúpeľňu v suteréne nikdy nikto nepoužil. Najprv som musela prekvapenú a od suchôt odumretú vaňu dôkladne vyčistiť. Keď babka zaspala, so slasťou som sa ponorila do bohatej peny a začala s rekonštrukciou. Dôkladne umytá, dorezaná až k ušiam ako yettyho žena po kozmetických úpravách, som sa chvíľu dívala do zapareného zrkadla. Obliekla si to drahé prádlo, namaľovala vyzývavú fazónu. Nemohla som sa zbaviť pocitu, že vyzerám ako vystrelená z bordelu kvôli vysokému veku.

Som sexi! A hotovo! Hodila som obavy za hlavu, ba ešte ďalej. Vyčekaná som teda čakala na desiatu hodinu. Samozrejme som bola nervózna ako v zubárskom kresle.

– Idem si zafajčiť jednu zdravotnú! – navrhla som si a obliekla babkin župan, obula cigánky a ťahala vonku pred domom ako komín, vyšťaftovaná a spokojná sama so sebou.

Zima ma prinútila šlukovať rýchlejšie. Keď ma už začalo klepať od chladu, odhodila som vycicaný špak a vtedy: – Ach, môj Bože! Ja nemám kľúče! Och, nie, nedopuť, aby to bola pravda! – Bola.

Dvere sa dali otvoriť iba zvnútra. Omámená erotickým nábojom som si zabudla vložiť kľúč do vrecka. A tak som tam na tej verande

stála, napoly omrznutá, oblečená ako dievky z E55. Do očí sa mi tlačili slzy, maskara ťahala po lícach. Čo robiť?

Nemala som ani mobil, ani kľúč a tak vyfintená som nemohla k sedom. Jedinou mojou spásou ostala klientka – moja babka. No dostať sa ku nej, k jej oknu si vyžadovalo vyliezť na balkón. Tak som ja tam, uprostred mínusových teplôt, s hanbou a nervami šplhala ako nepríčetná po zábradlí.

Kedysi som bola teda v mladíckej kondícii, cvičila aj spartakiádu, ale táto skúška bola ťažkou aj pre vrcholných olympionikov. Doškriabaná a napoly odumretá som sa nakoniec dotrepala ku dverám a slabunko zaklopala. Niežeby som nevládala, ale moje prsty, zmodravené od zimy, protestovali.

Trvalo asi pol hodinu, kým sa babka zobudila, zišla z postele, kým precitla. Mala som obavy, či sa nezľakne a čo si vôbec bude o mne myslieť? Podišla ku dverám a otvorila.

Vkĺzla som dovnútra, rýchlo a chvatne ako rezanka z kuracej polievky.

Žiadne otázky a žiadne odpovede. Babka si chvíľu obzerala moju vyplakanú tvár, poprášenu mrázikom.

Bolo 23 hodín. Na mobile som mala kopu zmeškaných hovorov. No prešla ma chuť na všetko. Chcela som sa rýchlo zababušiť do postele a na všetko zabudnúť. Nuž, tak ma Boh potrestal a pridal triašku až do rána.

Zobudila som sa s plným nosom a babka s konštatovaním:

– Snívало sa mi o čudnej návšteve.

Na okamih som zamrzla.

– To bola určite moja švagriná Gertrude. Presne tak vyzerala, aj rovnaké župany sme mali. Ona je už dvadsať rokov po smrti, no vraj takto chodí po rodinách. Aj minule bola u mojej sestry. Nemá pokoja!

Nepípla som ani slovka, aj keď ma napínalo smiechom. Netušila som, ako dlho ma ešte bude, lebo môj chlap sa smeje dodnes.

O Valentínovi teda nechcem ani počuť. Ďakujem prozreteľnosti a šťastiu, že všetko dobre dopadlo, hanba ostala iba v rodine a babkine krátkodobé výpadky pamäte ma ochránili pred nepríjemnými následkami deportácie. Napokon, kto by mi uveril?

No všetko zlé je na niečo dobré. Pochopila som riziko, ktoré podstupujú fajčiari. Mne vtedy riadne stislo zadok strachom!

Prsty sa mi lepili o poštovú schránku, ktorá lákala vyskúšať príľnavosť jazyka. Táto úchylka z detstva ma prepadne zakaždým, keď vidím blyšiaci sa mráz na plote. Samozrejme, že odolám, to by mi štyridsať rokov môjho života bolo asi nanič, keď sa neviem poučiť z jednej somariny v detstve.

Drobný kľúč musím najprv zbaviť šoku a rovnako dychom ohriať dierku. Západka zakašle a chrapľavo sa otvorí. Vezmem poštu, ktorá ešte vonia cestami a už trielim za poštárkou.

Vždy som bola mizernou bežkyňou. Po otcovi som zdedila slabé pľúca. V škole som excelovala vo všetkých športových disciplínach, no s jednou podmienkou – krátke trate.

Bola som rýchla a vrtká. Vyhrávala súťaže v plávaní, basketbale, hádzanej, šprinte, skokov do diaľky, ale nikdy som nezabehla dvojtisícku. Tam som kolabovala.

Na moje šťastie sú dedinské poštárky ešte stále poznačené podrezaným jazykom. Zdržia sa pri každej bránke a okrem listových správ šíria i tie priam mystické, okorenené klebetami a nafúknuté fantáziou. Tieto informátorky sú veľmi dôležité pre duševný rozvoj vidieka a jeho žien.

V Rakúsku je to už iné. Tam úplne vymizol blízky kontakt s poštovými holubicami, hrkútajúcimi si spod bránkovými ženami. Dokonca sa poštárom nechce ani chodiť peši. Majú k dispozícii autá, či mopedy a iba prefrčia okolo schránky ako žltý lúč slnka.

Konečne ma zbadala. Vôbec ju nemrzelo, že ju musím takto obháňať. Práve naopak. Usmievala sa popod červené líca a pobavene si vymieňala pohľady so staručkou babkou, ktorá ma obdarila pozdravom:

– A vy sce čija?

Po krátkom výsluchu a vypočutí si politických názorov z vrecka som mala konečne doporučený list v rukách a mohla fičať domov, do tepla a ticha.

Kôpku listov som položila na stôl a spustila nadávky sama na seba. Znovu mi vyvrela paradajková polievka. Ako vždy. Postavím ju a ako čakám, tak čakám, kým začne vriieť a ona nič. Stačí sa na okamih vzdialiť a vylezie z hrnca, syčiac ako kôpka hadov, ktorých niekto vyduril z brloha. Varný priestor bol červený ako koryto po zabíjačke. Do riti!

Keď som napravila škodu, sadla som si k pošte.

Doporučenka zo súdu, reklama, šek, oznámenie, pohľadnica... Aha, pohľadnica od Felixa! Z Karibiku! Obzerala som si ju z každej strany, voňala ju a oklamala čuchové orgány vôňou orchideí a exotiky. Potešila ma. Posiela mi ich už tri roky.

Sentimentálne otváram svoju „kinder krabicu“, do ktorej si odkladám somariny pre iných, poklady pre mňa. Už od detstva. Štvrtú pohľadnicu preložím gumkou medzi ostatné, do obdĺžnikového vrkoča. Ach, Felix! Neodolám a vyslobodím jeho prvotinu. Bola to pohľadnica z Kuby, so stručne napísaným pozdravom – MOJA PRVÁ DOVOLENKA. JE TU PEKNE. FELIX.

Nedá sa zabudnúť na chvíle, ktoré som u neho strávila. Mnohému ma naučili.

Sýty vraj hladnému neverí.

Už predtým som počula o rôznych ľudoch, zvykoch, čudáctvach. Pri mojej práci opatrovania som sa stretla s kadečím, možným i nemožným. V Nemecku, či v Rakúsku, tam všade som opatrovala a niežeby som bola viazaná štátnym tajomstvom, či podpísala zmluvu mlčanlivosti. Môžem pokojne povedať, že ľudia sú všade rovnakí. Zlí aj dobrí. Boh má zrejme rád rozmanitosť. V opatrovateľskej branži sa toho premelie až, až. Každý si už vyskúšal všerožkové situácie. Teda pokiaľ menil rodinu. Túto robotu nemôžem robiť podľa pravítka. Je to skôr ako húsenková dráha, raz hore, raz dole.

Felix bol vernou kópiou strýka Držgroša.

Už dávno predtým som zistila, že ani Rakúšania, či iní západniari, nie sú všetci v tom bohatom vreci. Áno. Aj tu sú normálne živoriaci ľudia, ktorí šetria ako sa dá. Na rozdiel od nás im omnoho viac vypo máha sociálna matka.

Felix bol klientkin syn. Žili vo Viedni. Opatrovala som babku zhruba rok.

Bývali na pustom mieste, na predmestí, ktoré Viedeň nemá rada, v tehlovej bytovke, na ktorej jedinou pečaťou prítomnosti boli celkom zaujímavé grafity. Takže som ani zďaleka nepatrila k skupinke opatrovateliek, ktoré by zdobili viedenské korzá v čase svojho voľna neodolateľným slovanským šarmom. Je jedno ako vyzerám, v konečnom dôsledku, všetky robíme to isté, či už s gélovými nechtami, alebo nie.

K robote u Felixa som sa dostala náhodne. Šla som tam zastúpiť švagrinú, ktorá tam mala tiež záskok. Taká popletená situácia o ničom.

Felixov byt bol starý ako jeho pani, 96 ročná Lydia. Naposledy do neho investovali ešte v minulom tisícročí. Nuž, nemali na to.

Lydia pracovala v mliekarni ako pomocná sila. Jej muž, vlastne som ani nevedela čím bol. Od začiatku som si myslela, že zrejme nejakým darmožráčom. Všimla som si, že všetky jeho zarámované fotografie mali prasklinu, či ležali dolu hlavou ako neposlušnosť v kúte. To mi vždy pripomínalo vtip, ako sa pýta muž svojej ženy, či bola na návšteve svokra. Žena sa ho pýta: Prečo? Nuž, lebo som opl'utý na svadobnej fotke. Tak taký pocit som mala aj ja z manžela starej panej. Opl'utý...

Nepýtala som sa.

Za to som si hneď v prvý deň vypočula kázeň o skromnosti a mojich povinnostiach. Pre mňa rutina, no Felix si dal záležať a previedol ma bytom ako na exkurzii. Na moje sklamanie býval s nami. Dvojnásobné sklamanie, že bol škaredý ako noc. Ako vampír, no bez podoby s Edwardom.

Bol asi v mojom veku, ale tvár i telo, akoby prešli vysávačom života. Pri rozprávaní prskal slinami, čo ma reflexívne nútilo ustupovať. Zhrnuto, bol to týpek, ktorého podobizeň by pokojne mohli vytlačiť na plagát a vycapiť do hajzlu. Keby ste sa na neho pozreli, chcelo by sa vám, veď, viete čo!

Babka bola anjel. Kvôli nej som ostávala a znovu sa vracala. Pri jej pohľade sa topilo maslo, rozkvitali kvety a rodili sa úsmevy. Nestretla som nikoho s takou neuveriteľne krásnou karmou. Bola ako dieťa, uväznené v tele starej ženy. Aj tak premýšľala, poslúchala, majúc vlastnú realitu. Nikdy nezdvihla hlas, nemračila sa. Akoby to ani nepoznala. Celé dni presedela v kresle a šila. Čokoľvek. Každú dieru a otvor. Najradšej prišívava gombíky. Potom sa vypárali a ona začala odznovu. Evidentne ju to bavilo, spolu s čítaním. Nikdy sa nepichla, šikovnica!

Felix predával v kníhkupectve. Jeho izba pripomínala väzenskú celu. Ráno vypadol a večer zapadol do izby, prehodiac presný počet slov s matkou i so mnou.

Hneď v prvý deň po prebudení som zistila, že čosi nie je v poriadku. Otvorím chladničku a v nej – nič. Teda tanierik a na ňom – jeden plátok syra, dva kúsky chleba a kôpka masla. Ani mlieko, vajička, káva... Čokoľvek, aspoň na oči.

Prehľadala som všetko. Bilancia? Bud' ich vykradli, alebo sú to naozaj vampíri a cicajú krv. No ja nie som upírka, či husiarka Zuzka, ktorá žila zo vzduchu a sala zo stĺpa...

Volala som teda Felixovi. Odmerane mi povedal, že pre nás pripravil raňajky a obedy nám budú nosiť. Prehltla som.

Babka bola omrvinkárka. Zjedla menej ako málo. Ani nechcela. Za to ja som trpiteľsky čakala na obed. Dorazil o trinástej hodine. Kurevské číslo.

Obed chutil vynikajúco. Bodaj by nie. Od rána vytrávil a nebolo do čoho zobnúť.

Rozhodla som sa teda vziať domácnosť do svojich rúk. Prekutrala som celý byt, potravinové zásoby, aby som spísala zoznam dlhý, s tragickým podtextom.

Nemali vôbec nič. Ani základné suroviny. Z čoho mám variť? Ako vyprať? S čím poumývať riad? Jediná hubka na umývanie si pamätala, že myla riad po Čenkovej deťoch.

Rozhovor s Felixom bol nevyhnutný.

Vytáčala som ho proti smeru jeho vôle ako pevne prisatého kliešťa. Každá vyslovená položka, námietka, zvyšovala aj tón jeho hlasu. Zúril. Trvala som však na svojom a argumentovala vlastnou praxou. Ide tu predsa aj o babku. Chcem variť! Nestačí raz denne teplé jedlo! Treba kúpiť základné suroviny a kozmetiku.

Bledol rýchlejšie ako zuby po vybielení. Nasledoval jednostranný kompromis. Škrtal a pripisoval, krížikoval, akoby hral Bingo. Nakoniec skonštatoval, že mi bude dávať sto eur na dva týždne ako Haushaltgeld (peniaze na domácnosť).

Sto eur pre trochu? Zas som sa do neho pustila. On sa naje v meste, babka veľa nezje a okrem toho máme predsa obedy! Vrtal do mňa debilnými poznámkami. No do očí sa nedíval. Ustúpila som. Veď počkaj!

Šetrila som ako som len vedela. No už za týždeň som z tých sto eur nemala nič. Pán veľkomožný kontroloval a odkladal každý bloček, vykonával okamžité inventúry, aby mu všetko sedelo. Do gramu a centu. Niekedy sa na mňa pozrel röntgenovými očami, až som mala obavy, aby mi nerozrezal brucho s úmyslom presvedčiť sa, že tých 10 dkg šunky je naozaj tam. Raz ma šokoval tým, že mi na stôl položil otvorený balík vložiek s otázkou – WAS IST DAS?

Vysvetlila som mu v ostrej kocke cyklus ženskej periódy, no sotva ma vnímal. Uspokojil ho až fakt, že som si tie vložky kupovala za svoje. To, na čo ich potrebujem, ho vraj vôbec nezaujíma.

Za prvý turnus som zhodila tri kilá. Felixova diétna metóda zabrala. Keby som mala nadváhu, aj by som mu d'akovala.

Po toľkých odrobených rokoch v rôznych rodinách, zvykoch, neporadím si ja s nejakým čudákom? Moje striedačky sa menili ako aprílové počasie. Žiadna nevydržala viac než jeden turnus.

Keď som dorazila na druhú šichtu, čakalo ma prekvapenie. Zmizol práci prášok, dávky na pranie boli iba tri, v maličkých odmerkách, také štamperlíky. Rovnako aviváž.

Ako infantilná som sa smiala nad tým, ako zháňa tie malé odmerky, aby si dal takú námahu. No aj smiech mi zamrzol pri pohľade na mydlo, dôkladne, takmer chirurgicky prerezané na polovicu. Druhá zmizla.

Toaletné papiere – dva kotúčky, na dva týždne, pre tri zadky!

Chladnička sa rehotala, keď som ju otvorila. To všetko, rozpoltené, mi prišlo ako z nejakého dramatického filmu, keď sa dvaja rozvádzali a v amoku rezali všetko na polovice. Ale v podobnom filme za to mohli zázračné chobotnice, tuto sa zmagoril človek. Vo filme je to akceptovateľný fakt stavu vášne. Toto bola chladná, pragmatická realita človeka, ktorý mal sám problém rozpoltenosti.

Kde, dočerta, poschovával tie ušetrené polovice, som nikdy nezistila. Do jeho izby som už nemohla, zamykal ju a stavím sa, že kľúč nosil v trenkách, kde hrdzavel vedno s penisom.

Mäso bolo zázrakom. Pripomínali ho len tie najnechutnejšie biele wursty bez chuti, zápachu, akési typicky rakúske jaterničky, ktorými dôkladne zapratal malú mrazničku. No a var!

Veko rakvy sa zatvorilo, keď mi Felix oznámil, že ak sa bude variť, zrušil teda obedy.

– A z akej riti mám variť? – vybuchla som.

Tváril sa, že nepočuje.

Dva týždne som teda varila tie porazené biele jaternice na sto spôsobov. Ani jeden nebol stráviteľný. Babke to nevadilo, no ja som ich nemohla ani cítiť. Piekla som ich, dusila, varila, zásadne so štipcom na nose. To, aby mi nedvihlo žalúdok.

Raz som upiekla bábovku. Babka mala Vianoce. Zjedla ju takmer celú. Mala som obavy, že praskne ako balónik.

Ďalšie dve kilá dolu. S Felixom by nepohla ani smrť. V živote som nestretla takého človeka, tak nečlovečenského. Akoby nemal žiadne pocity, nič. Len obrovskú kalkulačku v hlave. Nedoprial si nič a vyžadoval to aj od iných.

Zvykali sme si teda na príchod svetového hladu. Prežili by sme.

Apropo! Televízor sa zapínal iba večer na dve hodinky. V starej kachľovej peci, ktorá byt vykurovala sa smelo prikúriť, len ak teplota klesla pod pätnásť stupňov. Nemali auto, teplú vodu, internet, mikrovlnku... Nič z vecí, ktoré sú dneškom.

Zvykla som si. A začala chybiť.

Po prvýkrát šiel môj profesionálny odstup bokom. Zrejme mi hlad zatienil zrak a konala som živočíšne. Keď som skonštatovala, že moja hmotnostná váha dosiahla pomaly ideál modeliek a začalo mi ubúdať fyzických síl na manipuláciu s babkou, šupla som do cestovnej tašky pár zemiakov, korenín, cestovín, zeleninky...

Začala som nosiť z domu. Smiešne. S Felixom to ani nepohlo.

Naďalej len tupo kontroloval tie svoje nezmyselné účtenky. Tak som bola sviňou aj ja. Z vlastných, dovezených a nepreclených pochutín sme si každý večer s babkou zobkali priamo pred ním. Nepoňukla som ho. Babka si pochvaľovala a spoločne sme hrešili, zámerne v čase pozerania na telku.

– Mama má nízky dôchodok. Aj príspevok na opatrovatel'ky. Viac si dovoliť nemôžeme! – jeho ukončovacia veta.

Všetci nad tým krútili hlavou. Kolegyne, rodina...

– Ty s takou praxou, nemčinou, skúsenosťami, opatruješ za také peniaze a navyše v takých podmienkach? Zbláznila si sa? Ty si každej radila, aby si presadila svoje, poznáš práva, zákony... – výčitky som poznala, ja som ich vymyslela.

Tentokrát to bolo ale iné. Nebolo to o peniazoch. Potrebovali ma. Začiatočníčka by to nezvládla. Išlo mi aj o princíp. Jednoducho som dvihla hodenú rukavicu.

Malé víťazstvá prichádzali, síce vo vzácných chvíľach, ale prišli.

Raz som sa zobudila, šla do kuchyne a na stole ležal balík. Vedľa neho stručné, holé Felixove vety. RYCHLOVARNÁ KANVICA. NA TÚ VAŠU KÁVU. FELIX.

Neverila som vlastným očiam.

No a tak sme sa postupne dopracovali k mikrovlnke, novej práčke i k čerstvému mäsu na nedeľu. Zo stovky neupustil, ale prekvapoval malými zázrakmi.

Raz došiel s koláčikmi, ktoré kúpil v cukrárni. Potešili. Potom dovliekol invalidný vozík, ktorému som sa tešila asi najviac. Začali naše túlačky po Viedni. S babkou sme ožili. Kúpil internet a nechával mi svoj laptop. Nemusela som už k susede na skype.

– Hmm... no zdá sa, že Felix je do vás zamilovaný. – povedala suseda pobavene.

Pozerala som na ňu s úžasom a hneď si predstavovala ten studený psí čumák. Ako asi môže vyzerat' láska na Felixovej tvári? Nemožné!

– Tomu neverím! Ved' on nemá rád ani sám seba! – odvrkla som.

Stará suseda, klebetnica, akoby od nás, však vedela svoje.

– Ale, vystriedalo sa tu mnoho opatrovateliek... no žiadna tu nevydržala dlhšie ako vy. Oni sú chudobní, ale ten chudák Felix to nemá v hlave v poriadku.

Už som sa poberala preč, keď ma čosi zastavilo. Zvedavosť. Vždy, keď sa začalo klebetiť, zbabelo som ušla. Nenávidím klebety. Teraz ma uštíplо nutkanie ochutnať ich.

– Jazykom zabiješ! – hovorievala moja nebohá babka.

– Teta... a čím bol Felixov otec?

– Jááj... To bol mrcha človek! Zavretý bol v base. Lydiu tak dobil, že ostala na vozíku, chuderka. Vytrpela si pri ňom! A Felixu – začala šepkať, lebo bytovkové uši majú citlivý sluch – zatváral do pivnice. Bil ho a nedával mu jesť. Stále kričal, že je to bastard. Jedával, chudák, po susedoch. Veru, vytrpel si. Raz vzal Felix v zlosti otcovi fľašku pálenky a zatvoril sa s ňou do pivnice. Tam ju celú, do dna vyslopal. Starý zúrilo, celú noc sme nemohli spať. Taký cirkus! A ráno dopálila sanitka, Felixu brali. Vtedy mal okolo jedenásť rokov. Opil sa skoro k smrti. Na truc. Dlho bol v nemocnici, vraj upadol do kómy a napokon tam za ním šla aj chuderka Lydia. Keď ju tak dobil. Odvtedy sme ho nevideli. Vraj tam aj skapal. Dobre mu tak! Veru, prežili si tí dvaja! Ale neradi o tom hovoria. Felix bol vždy čudákom, ani s našimi deckami sa nehral.

Bez vetra sa ani lístok nepohne. Predstava malého Felixu, bojujúceho s vlastným otcom o detstvo borila moje predošlé zaklincovanie ho do radu idiotov. Ale, ako vraví aj môj brat – Pre idiota, každý idiot. Všetci máme svoje nerovnice bez riešenia.

Okrem pár zázrakov sa však nič mimoriadne nezmenilo. Felix ukázal dobrú vôľu a to bolo pre mňa zadost'učinenie. Takže sme ten čas vyplňali mnohými kompromismi. Pre babku.

Neskôr som robila zas v inej rodine, prežívala iné príbehy a k Felixovi som sa vrátila, keď mi na Slovensko prišla jeho prvá pohľadnica z Kuby. Prekvapil ma a milo.

HREŠIŤ, MILOVAŤ A POČÚVAŤ OZVENY.

Vždy sa mi niečo sníva. Som obdarená fantáziou bez hraníc. A práve, keď dej môjho sna vrcholí, cítim na tvári pohladenie a bozky. Je to, akoby vám niekto pred koncom filmu vložil náhlu reklamu. Lenže táto je jedinečná... V momente zabúdam na spánok a hoci nič nepočujem, lebo mám v ušiach tampóny, cítim.

Môj chlap je normálny mužský zjav, ktorý pracuje od skorého rána. Teda pre mňa, priveľmi skorého. No cítim jeho vôňu, závan niečoho, čomu nadávajú láska. Vždy ma pobožká na čelo, ústa, teda väčšinou. Keď mu to moja šialená poloha dovoľí.

Spím totiž vo veľmi zvláštnej pozícii. Od hlavy zababušená ako kukla a dýcham zrejme nohami, ktoré trčia spod prikrývky ako dva periskopy. No túžobne mu ponúknem aspoň ruku, ktorá sa hadí slasťou, keď ju pohladí, pobožká. Pekný zvyk.

– Lúbim ťa. – na tento slovný bonus nikdy nezabudne.

Skoré rána som úplne mimo a sotva mám sil a chuť reagovať. Ale i cez ušné tampóny i stovky kadejakých zvukov a rušivých elementov ho počujem. Chcem. Je to môj ranný rituál.

Som typ ženy, ktorá má čudné spôsoby zaspávania. Teda, nech robím, čo robím, nezaspím skôr ako po dvanástej...

Samozrejme som si ten problém vzala i do Rakúska. Vadí mi úplne všetko. Musím mať k dispozícii absolútne ticho, tmu a dobrý vzduch. A vlnené ponožky, ktoré si počas spánku vyzlečiem. Moje prehadzovanie je často tak produktívne, že by ma vedeli využiť na rôznych nočných službách.